

Muflonci vyskočili na všechny čtyři, zabečeli a pádili k lesu. „Uf, to byla dřina, milá vráno,“ rozplácla se straka na zem. „To tedy byla, jsem naprosto vyčerpaná, drahá přítelkyně,“ sotva krákla vrána.

„Nevděčníci rohatí, ani nepoděkovali,“ dodala unaveně straka a vrána jen souhlasně cosi zaskřehotala.

Když se obě vzpamatovaly, roztáhly křídla a odletěly každá k svému domovu.

„Však to říkám, to je dneska mládež,“ vylezla zpod kamene ropucha a zatrylkovala jako kanárek.

Tráva se zavlnila v podvečerním větříku a v duchu se zastala mufloních rošťáků: Nevrlá ropucho, chtěla bych vidět tebe, jestli bys po takové patálii měla všech pět pohromadě!

Louka ožila. Ze země vylezli broučci, přiletěli motýli. Drobní živočichové se rozběhli lučním porostem a ptáci vzlétli na oblohu a zpívali ostošest. Jako by se nic nestalo.

MUFLON

Muflon obývá menší listnaté a smíšené lesy, kde je kamenitý podklad. Někdy vychází i do luk a polí. Žije ve stádě, pouze starší berani jsou samotáři. Muflon je divoká ovce, jejímž původním domovem byla Korsika a Sardinie. Mufloní berani mají na hlavě velké zahnuté rohy, kterým myslivci říkají toulce. Muflonky jsou bezrohé nebo nosí jen malé zploštělé růžky. Rohy, na povrchu vrubované, slouží jako zbraň a k odstraňování překážek. Mufloni jsou hnědí se světlejšími a tmavšími odstíny, místy mají i rezavou a černou srst. Na bocích mívají oválné šedé až bílé skvrny, které se nazývají sedlo nebo čabraka. Starší berani nosí na krku dlouhou tmavou hřívu zvanou rouno. Ocas (kelka) je krátký. Mufloní tlupa, kterou vodí zkušená muflonka, je dost hlučná, muflončata s matkami stále pobekávají. Pouze v případě nebezpečí stádo naráz zmlkne a po ostrém varujícím syknutí či hvízdnutí vedoucí muflonky se dá na útěk. Muflon je rozený válečník. Když berani zápasí o nevěsty, nejprve se obcházejí a pak se proti sobě rozběhnou a velkou silou se srazí rohy. Lesem zní tyto „rytířské souboje“ jako temné daleké dunění. Pohybem zvláštností muflonů

loní zvěře jsou takzvané kozí skoky, kdy při prudkém odskoku či zdolávání překážky se odráží všemi čtyřmi běhy najednou a následuje otočka ve vzduchu. Kopytka neboli spárky si pak obrušuje na kamenité půdě či na skalách. Muflon spásá trávu, byliny, někdy okusuje kořeny dřevin a kůru stromů. Mufloni se u nás chovají i v oborách. A v areálu pražské Thomayerovy nemocnice – k radosti mnoha pacientů – dokonce dlouhodobě žije větší mufloní stádo.

BABOČKA KOPŘIVOVÁ

Babočka poletuje téměř všude od jara do října. Patří k prvním jarním motýlům. Přezimuje v dutých stromech, v pařezech, mnohdy i za okny stavení, na půdách či ve sklepích. Housenky, žijící na kopřivách, jsou černé se žlutozelenými proužky a na tělech mají „trny“. Svou rostlinu často okoušou tak, že z ní zbude jen stonek.

KOBYLKA ZELENÁ

Kobylka žije na loukách, v zahradách, sadech i na polích. Je poměrně velká, má dlouhá křídla a tykadla. Létá, ale spíš jen

na krátké vzdálenosti. Za teplých večerů vylézají samečkové na vyvýšená místa, především na stromy, a hlasitě cvrčí. Lákají tím samičky. Cvrkavý zvuk vytvářejí pohybem levého křídla se zoubky o pravé křídlo. Někdy se ozývají i přes den. Kobylka se živí hmyzem a rostlinami.

CVRČEK POLNÍ

Cvrček se zdržuje v nížinách na loukách, mezích a polích. V létě se černý sameček ozývá pronikavým cvrkáním, které vyluzuje třením křídel o sebe. Sedí obvykle před svou obytnou podzemní komůrkou a koncertem vábí samičku. Cvrček je samotář, živí se rostlinnou potravou, občas si jídelníček zpestří drobným hmyzem.

ROPUCHA ZELENÁ

Ropucha zelená, krasavice mezi našimi žábami, je poměrně hojná. Žije na suchých místech v okolí nádrží a menších rybníků. Má „maskáčové“ zbarvení – krátké bělavé zavalité tělo je na hřbetě pokryté zelenými skvrnami. Kůže je navíc posetá typickými bradavičkami. Ropucha je bezzubá. Vyhrabává si nory, ale skrývá se

taky pod kameny. Ve vodě se objevuje jen v době rozmnožování. Vajíčka klade na vodní rostliny v dlouhých šňůrách. Je nočním tvorem, za kořistí se vydává po setmění. Loví hmyz, žížaly, pavouky, brouky. Pokud se cítí ohrožená, vypouští z pokožky jedovatou páchnoucí tekutinu, kterou se může i celá obalit. Na jaře za vlahých večerů sameček „zpívá“ – trylkuje skoro jako kanárek. Ropucha je chráněný druh.

VRÁNA OBECNÁ ČERNÁ

Vrána žije v otevřené krajině s lesy, na vesnicích i ve městech. Ráda poletuje kolem vod, kde hledá na březích měkkýše a hmyz. Jinak se živí semeny, bobulemi, červy, vajíčky, drobnými obratlovci i odpadky. Potravu si často přidržuje silnýma nohama a zobákem ji rozklovává. K vnitřku ořechů se dostává tak, že je z výšky pouští na tvrdý povrch. Její chytrost se však snad nejvíc projevuje v severních oblastech, kde vytahuje nohama z otvorů v ledu rybářské vlasce a poté sežere návnadu či přímo rybu. Létá pomalu. Vrána žije v páru. Hnízdo si staví na vysokých stromech, o mláďata pečují oba rodiče. Po jejich vyvedení z hnízda se rodina potuluje pohromadě. Hlas tohoto velkého pěvce zná téměř každý – krá, krá!

STRAKA OBECNÁ

Straka osídluje křovinaté krajiny, remízky, zahrady, parky a zeleň ve městech. Je hojná, v době hnízdění neobyčejně plachá. Je nápadně zbarvená – černá je hlava, horní hřbet, krk, dlouhý ocas a téměř celá křídla, bílé je břicho, dolní část hřbetu, vnitřek letek. Létá těžkopádně. Hnízdo, které si buduje na stromech nebo v křoví, mívá stříšku z trnitých větvíček. Je bytelné a stračí pár se do něj nikdy nevrací, Často ho využívají další ptáci, kteří sami hnízda nestavějí, např. poštolky a kalousi. Rodina žije pohromadě až do jara, mnohdy se připojuje k hejnu. Straka se živí hmyzem, plži, bobulemi, semeny, malými obratlovci. Škodí tím, že často plení hnízda jiných ptáků. Její skřehotavý hlas zní nelibě, a to opravdu patří mezi pěvce! Straka má pověst zlodějky lesklých předmětů.

Bílý zajíček

Mladý zajíc kličkoval po poli. Trénoval útek před nepřítelem, aby se, až nastane čas, rychle zachránil. Ale brzy ho to přestalo bavit. U soudil, že je už dobře připravený, kdyby se objevila třeba hladová liščí zrzatice.

Poskočil si a přeběhl na louku. Tam se na chvíli zastavil a stříhal ušima. Vtom ho něco polechtalo na tlapce – přeběhl mu po ní kovařík. A co mu to letí kolem nosu s tak obrovskými tykadly? Tesařík se vydal na obhlídku. Brr, honem od těch brouků, vyrazil zajíc pryč. Řítil se lučným porostem

hlava nehlava. Žížala sotva stála zalézt do díry. Motýli vzlétli

v poslední chvíli z málem podupaného chrastavce.

A linduška prudce vzlétla a tence zavolala:

„Ušatý třeštidlo!“

Zajíček si ale ničeho nevší-

